

↳ *Birtalan Balázs*

Ráktérítő

elegánsan zárva a parabolikus ívet
porból feldobott porként hullni alá a porba
hazatalálni a végtelenbe
bevacolódni az entrópiába

igen tudom

teszem magam mint majom a rúdon
s csak dől belőlem dől a magyarázat
gondosan válogatott spontaneitások ketrecében
ekképp tartatik féken a gyalázat

amíg tudom

hogy bár itt lent kozmikus tudattal illegek
biz igen szarnak rám ott fent a csillagok
s egy életen át csiszolt szavak helyett
végül csupán a vak nyűszítés marad

mivel tudom

egy ismeretlen ponton tán a testem
féltőn szeretve őrzi már a sejtet
mely egy napon sorsunkat teljesítve
az ismert módon osztódásnak indul

Egyháztörténet

Lelkemet az Úrhoz MLM.

↗ *Payer Imre*
Alakulások

Örvényben vergődöm.
 Alig várom, hogy kijussak oda,
 ahonnan vergődésem is vizsgálhatnám
 — a nyugodt, olümposzi partra.
 Megyek az utcán. Sebhelyes házfalak.
 A múlt a lábammal együtt mozog.
 Emlékszem, a kudarc idején:
 azok a sors-száraz léptek.
 A képlékeny köd hátterén
 a fák ágaira tapadt hófoltok
 — Isten biedermeier csipketerítője
 borul mélybarna asztallábra.

↗ *Lennert Tímea*

Apró volt

Aprócska úton indult el,
 aprócska szárnyak vitték fel,
 aprócska dolgot kért,
 a járt úton félt,
 ködjános, te mit keresel itt?
 kérdezte önmagától...
 Nem talállok haza,
 csillagok ostroma alatt,
 beszédes, mély fészek:
 világúri rések
 taszítanak önmagam felé...
 Aprócska Pelének kéne lennem,
 hogy felrúgjam a keményre gyúrt
 hópihéket,
 önmagamból (ki)felé...

(Fel)legekben

Frontálisan ütköztünk: jóféle karambol,
 testünk, nem látszó csillagrendszer,
 fellegekben tükörszoba,
 diagonális csoda:
 a végzet fejre áll-
 helyre...

↳ Györe Bori

Selyemtan

apám nem táncolt velem
 ha elkezdeném sose lenne
 vége ahogy a mássalhangzók
 torlódnak szláv nyelvekben
 jövünk egymás után nem akarom
 de leszek betegsége válsra halálra
 engedély magamnak a sorrend nem
 a személyek felcserélhetők hogy
 még mindig róluk beszéljek magamról
 a selyem útja ez
 csak hogy az öngyilkosságnak nincs
 mondattana én vagyok neki nekem
 meg senki tanuljak meg bízni
 anyámban miután két és fél pohár
 vízzel öblít le ötven évet
 a hajban a forgó még fordul ahogy
 a földről fölemelik a felgyorsult idő
 megáll most fél év után jó lenne
 beszélgetni amikor nem bízom
 senkiben nem igaz

Neki egy év után kicsit rossz

neki egy év után kicsit rossz ha rám gondol én meg csak pakolom
 az időt egyre másra milyen sok van most belőle és
 milyen kevés volt fél óra amíg eldöntöttem hogy nem lesz gyerek
 volt-nincs mint egy mandala kijössz a másik oldalán
 némasági fogadalom másik dimenzió mint leszokni a cigiről
 egyszerűen másik hely átlépsz a határon mondjuk Röszkénél legyen így
 van-e visszaút pont ez a baj nem lehet teljesen átjönni emlékek nélkül
 személyes holmi nélkül mindig marad valami a raboknak is maradt valami
 a táborokban mondjuk a köröm ahogy nő vagy egy hajtincs persze semmiségnek
 tűnik de most ez minden kié a felelősség ha nem számítanak az előzmények
 nincs felmentő körülmény kié a döntés ha csak a te testedben nőnek
 a sejtek ha egyedül vagy „mit bögsz mit kell ezen bögni” nem nem bögök
 csak mégse tudom visszatartani pakolom az időt egymás hegyére hátára
 dobozokban táskákban szatyrokban áll az idő már egy talpalatnyi hely sincs
 a lakásban és hiába mit sem ér annyira igazságtalan hogy a mondatnak
 nemcsak alanya de tárgya és állítmánya is vagyok

↳ Borsai Szandra

Őszi látogatás

tekintetem meztelen válladra hajtom
 míg küzdesz hogy elérd a gyógyszered
 egy végleg eldugott kórteremben
 most egészen másik ősz van
 és időjárás is elfelejtett ma lenni
 de ez ugyanolyan természetes baleset
 hogy itt vagyok inkognitóban
 mint a te buta végtagtörésed
 látod lett időnk minden másról elcsevegni
 mondani okosakat annak terhe nélkül
 hogy meg kellene beszélni bármit
 két egyszervolt-holnemvolt szeretőnek

↳ *Kőrizs Imre*

(idézet már az eredetiben)

Ha épp nem vonja el a figyelmét valami más,
ön is saját életének Tony Sopranója.
Kócosan, kövéren, alsógatyában
slattyog ki a kocsifelhajtóra,
kicsit másnapos gyanakvással nézve körül.
Régi barátja a halakkal alszik
(idézet már az eredetiben),
felesége most ébredszik odabenn fáradtan.
Talpa alatt párálló aszfalt,
feje fölött térfigyelő kamerák.
Hallgatja a madarakat, fürkészi a felhőket.
Aztán begyűjti a nyirkos újságot,
és örül, hogy ma sem olvashat benne magáról.

Hidegkonyha

Nagyban már nem épül itt semmi.
Ahogy a házak falán kevélykedik a tábla:
mindent „fejlesztenek”.
Itt például egy irodaház fejlődött,
a sarkán elhelyezett bemutatóteremben
gránit konyhafrontok,
a mennyezeten a póre gépészet intimitása.
A hideg az új meleg.
De kifelé pillantva, a túloldalon ott a régi meleg:
egy alulexponált kínai büfé sárgás enteriőrje.
Távolabb egy magasház
szeszélyesen kivilágított ablakai
üzennek értelmezhetetlen ji king-trigramot,
a tetején pedig egy fényreklám torzója
hirdeti a HOLSTEN cég költségén
egy epikureus isten dicsőségét.